

Obecná nechuť k homosexualitě („homofobie“) se jeví jako něco u většiny jednotlivců i kultur hluboce zakořeněného

Autor: Edward Dutton

Prolog

V průběhu posledního půlstoletí se homosexualita stala výraznou součástí západních společností. Z někdejšího tabu se přes toleranci postupem času stalo cosi velebeného; z ostudné zvrácenosti identita, ze soukromé věci politikum. Chování zahnané kdysi do stínu je dnes veřejně oslavováno jako další krok boje za občanská práva.

V současné debatě o homosexualitě se však poněkud vytrácí poučené pochopení její povahy i evolučních dějin. Odkud se vzala – a proč? Z darwinistické perspektivy se toto chování zdá být čímsi krajně nevýhodným, jelikož odrazuje od nalezení reprodukčního partnera a předání svých genů.

Proto se obecná nechuť k homosexualitě („homofobie“) jeví jako něco u většiny jednotlivců i kultur hluboce zakořeněného, podobně jako záповěď proti incestu a dalším deviacím. Přesto však homosexualita v průběhu dějin lidského rodu nezmizela – byla sice vzácná a zpravidla odsuzovaná, nicméně všeobecně přítomná a tudíž v jistém slova smyslu přirozená.

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

Tento paradox se stane srozumitelnějším, pokud si uvědomíme, že homosexualita a tabu s ní spojené se vyvíjely společně, tedy že obě prošly výběrem za darwinistických podmínek. Jakkoliv se četnost homosexuality napříč dějinami liší, v současnosti jsme svědky čehosi jedinečného: inverze tabu proti vztahům osob stejného pohlaví. Zatím tak teprve sbíráme první střípky poznání, co tento vývoj může znamenat pro budoucnost naší náboženské víry, společnosti i kultury.

Už jen ta představa...

Před jedenadvaceti lety, o prázdninách před nástupem na vysokou školu, jsem přes jednoho známého, vysoce postaveného činovníka banky, získal práci v severolondýnském Islingtonu, v kanceláři Bank of Scotland. Budova tehdy ještě nebyla „online“ a oddělení, kde jsem pracoval, mělo za úkol zpracovávat dokumenty, které do kanceláře každodenně přicházely a odcházely. Vzrušující záležitost, jak si jistě dokážete představit...

Ubíjející monotónnost pracovních povinností byla snesitelná hlavně díky tomu, že jsem netrávil celé dny u stolu. Několikrát denně šel jsem na sběrné místo vyzvednout přijaté dokumenty.

Pracovali tam dva černoši středního věku, s kterými se vždy dalo přátelsky - a k tomu zábavně - bavit. Jednoho dne, nevybavím si už proč, přišla řeč na kontroverzní téma homosexuality. Oba značně znechucovala, především pak ženu, která chodila pravidelně do kostela. Ani jednoho z nich jsem nikdy předtím neslyšel klít. Černoška však zcela bez servítků mluvila o „zkrvených nechutných buznách“ a „zkrvených nechutných lesbách“. Z její tváře bylo jasně zřetelné, že už jen ta představa jí je nanejvýš odporná.

Její reakce lze zčásti vysvětlit její náboženskou vírou. Bible v této otázce hovoří celkem jasně: homosexualita, přinejmenším ta mužská, přípustná není:

A kdož by se scházel s pohlavím mužským jako s ženou, ohavnost učinili oba dva. Smrtí umrou, krev jejich bude na ně. (*Bible kralická* 1613)

Kdyby muž souložil s mužem jako se souloží s ženou, oba spáchali ohavnost; jistě budou usmrceni, jejich krev je na nich. (*Český studijní překlad*)

Leviticus 20:13

Byť žijeme ve světě stále výrazněji postkřesťanském, starodávná přikázání jako to výše citované mají dosud svou váhu. Kdysi i dnes slouží náboženské záповědi k regulaci chování, když obvykle prosazují zdravé návyky a v konečném součtu jsou pro skupinu evolučně adaptivní, ať už v jejich božskou inspiraci věříme či nikoliv. I náboženství prochází přirozeným výběrem, a kdyby jako celek nebylo ku prospěchu přežití druhu, rychle by vymizelo. Náboženství typicky z chování škodlivé pro biologickou zdatnost (*fitness*) jednotlivce nebo

skupiny dělají tabu. Dobrým příkladem mohou být náboženská pravidla stravování, jež nejčastěji zakazují zdravotně rizikové potraviny jako vepřové nebo korýši, které se v teplém prostředí rychle kazí. 1] Homosexualita očividně hraje proti reprodukci, a tak na ni drtivá většina náboženských tradic hledí přinejmenším se značným podezřením.

U mé kolegyně v bance šlo ale o cosi víc. Projevila natolik niterné a bezprostřední znechucení, dokonce hrůzu, nad pouhou představou homosexuality, jaké bychom jistě nečekali ani od toho nejortodoxnějšího rabína, před něhož by naservírovali ták s ústřicemi. Takto intenzivní pocity, na něž narážíme v podstatě u všech kultur i vrstev, musejí být do značné míry dílem evoluce.

Instinktivní znechucení doprovází homosexualitu napříč dějinami. Jakkoliv se pochopitelně setkáváme s jejím vyobrazením jako věci nanejvýš erotické nebo „zapovězeného pokušení“, nejčastěji bývá považována za projev vady charakteru nebo zvrácenosti, případně pak cosi spojené s neblahým sváděním nevinných. Patrné je to i z hovorového užití termínu „gay“ v americké angličtině (již od 17. století viz užití podst. jména *gay'ness* /[třetí odstavec zde](#) – pozn. DP) – až donedávna, kdy se stal politicky nekorektním, velmi běžného – jako označení pro odpudivé, ubohé, trapné, zženštilé, pokoutné nebo obecně mizerné, tedy evolučně maladaptivní. 2]

Těžko zpochybňovat, že řada homosexuálů je slepou uličkou evoluce, dokonce i když odhlédneme od základního problému reprodukce. Výskyt mentálních onemocnění jako deprese u nich převyšuje četnost u heterosexuálů téhož pohlaví šestinásobně; sebevraždy páchají osmkrát častěji než jejich heterosexuální protějškové a mnohem častěji si dopřávají také neřesti jako drogy a rizikový sex, zvláště výrazné to pak je u bisexuálů. 3] Dnes jsou tyto neblahé skutečnosti s oblibou označovány za důsledek předsudků a šikany, ale problematičnost homosexuálů má podle všeho hlubší kořeny. Příslušníci rasových menšin ani „špti“ totiž podobnou dysfunkci nevykazují.

Přesto však homosexualita nikam nemizí. V průběhu dějin našeho druhu se objevuje jako jev vzácný, ovšem trvale přítomný. Čím to? Je-li motorem evoluce rozmnožování, pak si nutně musíme klást otázku, jak vůbec mohlo k selekci homosexuality dojít? Mohli bychom ale zajít ještě dál a zspekulovat si, zda všeobecné přijímání homosexuality a povolení či dokonce obrácení sociálního tlaku ve prospěch heterosexuality nepovede k vymření lidí se zděděnými homosexuálními tendencemi? Pokud jsou homosexuálové nejen tolerováni, ale veřejně oslavováni, pak stále méně z nich bude cítit tlak najít si z pocitu povinnosti nebo konformismu partnerku, a tak své geny homosexuality nepředají. Jak si však ještě ukážeme, fenomén homosexuality má četné vrstvy i možné příčiny, a je docela možné, že selektivní faktory pro i proti homosexualitě působí na individuální i skupinové úrovni.

Část první: Snažíme se pochopit homosexualitu

Narodili se tak?

Ještě než začneme, měli bychom si ujasnit rozdíl mezi chováním a identitou. K

homosexuálním aktům může docházet v mnoha odlišných kontextech, nezdá se, že by se stávalo pouze dočasně: v hýřivé atmosféře, kde „se smí všechno“ nebo kde se homosexualita stává náhražkou heterosexuálního sexu tam, kde nejsou příslušníci opačného pohlaví k mání, jako na dlouhých plavbách nebo ve věznicích. 4] Jak ještě uvidíme, homosexuální chování může nabývat podoby ritualizovaných projevů síly a ponížení, případně kmenových obřadů nebo přechodových rituálů.

Identita se v současném politickém prostředí stala vysoce výrazem subjektivním a zabarveným, pro naše účely však homosexuální identitu odlišujeme od homosexuálního chování jako označení lidí přitahovaných lidmi téhož pohlaví za všech okolností, kteří o osoby opačného pohlaví vůbec neprojeví sexuální zájem.

V průběhu poslední generace hnutí za práva homosexuálů stále výrazněji zdůrazňovalo identitu nad chováním. Homosexuálové „se tak narodili“, jak zpívá Lady Gaga, 5] a homosexualitu si tedy „nezvolili“ jako životní styl nebo módní záležitost. Samotný pojem „coming out“ pak naznačuje odhalení své skutečné niterné podstaty, nikoliv okouzlení nejnovějším módním výstřelkem nebo přizpůsobení se nátlaku okolí.

Britský průzkum z roku 2016 zjistili, že 93,4 % obyvatel ostrovního království se označuje za heterosexuály, 1,2 % se identifikuje jako „gayové nebo lesby“, 0,8 % jako „bisexuální“, půl procenta jako „jiný“ a 4,1 % odpověď odmítlo. 6] Jiné průzkumy a studie dospěly k výsledkům poněkud odlišným, přesto lze tato zjištění brát za poměrně přesné zachycení reality v západním světě.

Výzkumy naznačují značnou **dědivost** homosexuality. Přinejmenším z části se jedná o nezměnitelnou složku lidské osobnosti. Mužská sexualita vykazuje dědivost kolem .4, ženská pouze .2, je tedy mnohem výrazněji podmíněna prostředím. 7] Tento rozdíl mezi pohlavími naznačuje, že mužská homosexualita mohla projít jakýmsi evolučním výběrem, jelikož byla z nějakého důvodu přínosnější než ta ženská, k čemuž se později ještě vrátíme.

Jsou lesby totéž jako gayové?

Většina lidí má za to, že „gayové“ a „lesby“ jsou projevem téhož fenoménu u obou pohlaví, důvodně se však lze domnívat, že tomu tak není. Ve zmíněném britském průzkumu se 1,7 % mužů označilo za gaye, zatímco jako lesbičky se identifikovalo pouhých 0,7 % žen. 8] Toto nižší číslo nejspíš reflektuje obecně mnohem proměnlivější povahu ženské sexuality. Klišé o ženském „experimentování“ s lesbismem na vysoké škole nevzniklo jen tak pro nic za nic – a dodejme, že u mužů nic srovnatelného neexistuje. Ženy jednoduše řečeno mnohem častěji navazují letmé vztahy se stejným pohlavím než muži, kteří jsou buď „hetero“ nebo „gayové“. Lesbická touha je pak obecně vnímána jako výrazně méně šokující a erotičtější pro obě pohlaví než homosexualita mužská. Lesbická témata jsou běžná i v pornografii, konzumované také ženami. Francouzské polibky dvojice žen se pak už po desetiletí objevují v hudebních videích i reklamě a ženy se často netají s veřejnými projevy vzájemné náklonnosti „jen tak pro zábavu“. V mužském chování nic podobného ve větší míře nenacházíme. 9]

Podle mnohých autorů je nejúspornějším vysvětlením výraznější sexuální plasticity u žen polygamie, u prehistorického lidstva norma. 10] Zde se manželky, které se netěšily takové přízni manžela, navzájem podílely na společném „allo-rodčovství“ svého potomstva. Pokud si k sobě dokázaly vytvořit sexuální přitažlivost a s ní spojené pevné pouto, mohlo to takovému uspořádání dodat na stabilitě.

Ta je velice důležitá, protože bylo prokázáno, že dítě s oběma rodiči má ve výsledku výrazně vyšší šanci přežít dětství a lepší životní vyhlídky v mnoha oblastech včetně mentálního zdraví. 11] Toto uspořádání by krom jiného eliminovalo část žárlivosti pocítované k upřednostňovaným manželkám,, a tak mohlo vést k harmoničtějšímu soužití.

Ženy jsou **hypergamní** a snaží se „vdávat za lepším“. Sexuálně upřednostňují výše postavené muže, protože ony i jejich potomstvo mají vyšší šance na přežití, jestliže do nich muž investuje, k čemuž mají logicky lepší podmínky socioekonomicky lépe situovaní muži. Tento trend pozorujeme ve všech lidských společnostech, včetně těch, kde se ženy těší relativně rovnému postavení s muži, podle všeho tedy má genetický původ. 12] V souladu s tímto modelem se asi 60 % žen ve výkonu trestu označuje za „lesby“, což by o sobě přes nástupem do vězení řekl jen zlomek z nich. 13] Ženská homosexualita je tak živena nedostatkem mužů s vysokým statusem.

Jiná evoluční teorie lesbismu tvrdí, že proměnlivá ženská sexualita se vyvinula, protože muže *ceteris paribus* sexuálně vzrušují ženy s bisexuálními nebo dočasně lesbickými tendencemi. Nabízí se vysvětlení, že pokud by se sexuálně neukojená žena dokázala stát homosexuální, snížila by se tak pravděpodobnost podvádění muže. 14] Smysl by to dávalo také ve světle mužské obliby pornografie s femininními lesbičkami, tedy ženami s vyššími (a dočasnými) sklony k bisexualitě. 15]

Co se pak výlučně lesbických žen, „mužatek“ (angl. *butch*), týče, evoluční vysvětlení se podle všeho do značné míry překrývá s mužskou homosexualitou, jíž se budeme ještě zabývat.

Lesbismus a vývojová nestabilita

Jakkoliv existují důkazy evoluční výhodnosti lesbických sklonů, najdou se i početné důkazy toho, že ženská homosexualita bývá v mnoha případech důsledkem tzv. „vývojové nestability“, ať už kvůli vysoké míře mutací („mutační nálož“ /*mutational* nebo také *genetic load* – pozn. DP/), nepříznivému prostředí – nebo kombinaci obojího.

„Vývojová nestabilita“ označuje vývoj probíhající jiným než optimálním způsobem. Příkladem může být člověk s asymetrickým obličejem. Ten, kdo bojuje s nemocí nebo má geneticky chatrné zdraví, nebude už mít dostatek bioenergetických zdrojů, aby se jeho obličej vyvinul úplně symetricky. Máte-li vysokou míru genetických mutací, nejspíše budete mít i slabší imunitní systém, takže musíte k boji proti nemocem využít větší díl svých zdrojů, a tím pádem vám jich nezůstane dost na ideálně symetrický obličej. Někteří lidé pak jednoduše zdědí genetické mutace se vztahem k obličejí.

Homosexualita vykazuje korelaci s dalšími ukazateli vývojové nestability, jako je např. levorukost. Lidé zpravidla bývají pravorucí a pokud se jejich mozky vyvíjejí symetricky, většinou to tak skutečně dopadne. Levorukost tak odpovídajícím způsobem věští asymetrický mozek a vývojovou nestabilitu, ve vzájemném vztahu s celou řadou neurologických nebo autoimunitních problémů jako astma nebo alergie. 16] Podle jedné studie je levorukých desetina všech žen, ale celých 18 % leseb. 17] U mužů jsou tyto údaje 8 % levorukých heterosexuálů a 12 % gayů. 19] Gayové mají následkem své vývojové nestability vyšší tendence k levorukosti, jejich feminizace však působí opačným účinkem.

Příkladem vývojové nestability vedoucí k lesbismu může být matka trpící **kongenitální adrenální hyperplazií (CAH)**, což při nitroděložním vývoje vede k maskulinizaci jejich dětí, včetně dívek, z kterých tak vyrostou vysoce maskulinní lesby - „mužatky“. 20] Mutace se zpravidla vyskytují ve skupinách, takže bychom u matky trpící CAH důvodně očekávali dědičnou zátěž, která se odrazí i na jejím potomstvu. V souladu s tímto předpokladem se u lesbiček výrazně častěji objevuje deprese i sebevražedná ideace než u heterosexuálních žen. 21] Také mnohem častěji než ony kouří, mají problémy s pitím, užívají drogy a jsou obézní. 22] Závislost i nízká schopnost sebeovládání jsou vysoce dědivé. 23] U leseb také zaznamenáváme vyšší riziko rakoviny prsu, nikoliv však dalších nádorových onemocnění s výjimkou rakoviny děložního čípku, které je obecně vyšší u bezdětných žen. 24] Skutečnost vyššího rizika onemocnění jednoho konkrétního typu rakoviny u leseb podporuje hypotézu, že lesbismus lze zčásti vysvětlit vývojovou nestabilitou způsobenou vyšší mutační náloží. Tato tendence bude zřejmě nápadnější u „mužatek“, jelikož se u jejich matek častěji vyskytuje CAH.

Vývojová nestabilita se může projevit také autismem, který se vyznačuje mj. nízkou empatií a „teorií mysli“ (*theory of mind*) – tedy schopností rozeznávat duševní stavy jako emoce, postoje nebo záměry u sebe i ostatních. Lidé trpící autismem se jen obtížně vypořádávají se sociálními situacemi. 25] Autisté vykazují nižší míru heterosexuality a naopak vyšší četnost homosexuality, bisexuality i asexuality. 26] Přinejmenším zčásti za tím může stát tentýž faktor vývojové nestability.

Vůbec není vyloučeno ani to, že pro některé homosexuály představuje jejich homosexualita v podstatě fetiš nebo **parafilii** – tj. formu sexuální touhy spojené v abnormální míře s nějakým předmětem, částí těla atp. 27] Rozvoj parafilií má jistou spojitost s autismem, 28] a odborná literatura uvádí, že „u homosexuality nacházíme soubor korelátů z větší části, byť ne zcela odlišných od ostatních parafilií. Označíme-li tedy homosexualitu za parafilii, bude mezi nimi zaujímat taxonomicky poměrně jedinečné postavení.“ 29] S jistou opatrností tak můžeme vyvodit, že u některých homosexuálů lze jejich sexualitu nejlépe vysvětlit jako fetiš nebo obsesi.

Vývoj v dětství a zneužívání

Britský psycholog **Bruce Charlton** kdysi řekl, že pro optimální vývoj sexuality je třeba „dodržet“ nesmírně komplikovanou sekvenci postupných kroků, přičemž u každého z nich je spousta míst, kde se může něco pokazit.

Možné komplikace začínají už u genetické výbavy. Rodiče s „mutantskými“ geny, jak jsme uvedli výše, s větší pravděpodobností zplodí potomky s nějakou sexuální deviací. Vcelku časté jsou i hormonálně navozené změny, ať už během nitroděložního vývoje nebo v dospívání. Rozlišujeme také kritická období osvojování, zejména v dětství, během nichž dochází k důležitému vštěpování a dalšímu psychologickému vývoji. Všechna tato stadia musí zdárně proběhnout, má-li být výsledkem adaptivní sexualita. 30]

V tomto ohledu máme četná data ukazující, že ne-heterosexuálové jako děti s větší pravděpodobností zažili sexuální zneužívání. U žen si jím prošlo 38,1 % lesbiček, 43,5 % bisexuálek, ale „jen“ 14,2 % heterosexuálních příslušnic něžného pohlaví. U mužů si tímto traumatem prošlo 18,6 % gayů, 19 % bisexuálů a pouhá 4,6 % heterosexuálů. 31]

Orientace odlišná od normálu tak možná zvyšuje pravděpodobnost sexuální predace. Není jasné, proč je u bisexuálů míra zneužívání takto vysoká. Možným vysvětlením by mohlo být jejich slabé a labilní vědomí sebeidentifikace, tedy že vlastně nevědí, kdo jsou, což ústí ve výraznou úzkost. Ve shodě s tím je také u bisexuálních žen – ne ovšem u leseb – zapojení do homosexuálního společenství statisticky spjato s depresemi a sebevražednou ideací, což by ukazovalo na vysvětlení jejich sexuality coby projevu hlubšího duševního zmatku. 32]

V souladu s tím je i zjištění, že **hraniční porucha osobnosti**, typická ztíženou schopností ovládat své emoce a pokřiveným sebeobrazem, vykazuje korelaci s homosexualitou, bisexualitou i častým střídáním pohlaví sexuálních partnerů (ne však sexuální sebeidentifikací). Proto je častěji spojená s bisexuálním spíše než homosexuálním chováním. 33] Sexuální i emocionální zneužívání v dětství jsou obecně považovány za hlavní rizikový faktor pro rozvoj hraniční poruchy osobnosti. 34]

Ať už je příčinou vyšší mentální nestability bisexuálů cokoliv, příčinným faktorem podle všeho bude nějaká forma sexuálního zneužívání. Představitelná je ale také jistá forma symbiotického vztahu, při níž se děti s homosexuálními tendencemi pravděpodobněji stávají oběťmi sexuálního násilí, čímž jsou tyto tendence dále prohlubovány. Byla zjištěna velice slabá souvislost mezi obtížným vztahem s rodičem téhož pohlaví a pozdější homosexualitou. I zde však může jít o cosi na způsob symbiózy. Měli bychom také dodat, že studie, z nichž jsou tyto závěry čerpány, nezřídka trpí slabými korelacemi, příliš malými vzorky a podobnými nedostatky tohoto druhu. 35]

Homosexualita a pedofilie

Homosexualita a pedofilie jsou bez stínu pochyb do jisté míry překrývající se fenomény. Homosexualita je mnohem častější u mužů odsouzených za sexuální delikty spáchané na dětech než u těch, kteří pedofily nejsou. Poměr homosexuálů a heterosexuálů se u běžné mužské populace pohybuje mezi 20:1 a 50:1 v závislosti na konkrétní studii. U odsouzených sexuálních delikventů mužského pohlaví, kteří zneužívali děti (mezi 6 a 11 lety) je tento poměr 11:1, podle některých zjištění pak dokonce jen 2:1. 36] Odhaduje se, že celých 25-40% pedofilů projevuje homosexuální preferenci. 37] Jednoduše řečeno tak pedofilové projevují výrazně zvýšený sexuální zájem o mužské pohlaví.

Samo o sobě by se to dalo vysvětlit skrze vysokou mutační nálož do té míry, v níž se podílí také na homosexualitě, takže bychom očekávali **komorbiditu** sexuálních deviací. Pedofilie tak může být jedním z možných projevů obecnější neuro-vývojové poruchy 38] s výraznou genetickou složkou. 39]

Homosexuální pedofilie se poměrně zásadním způsobem liší od té heterosexuální. Homosexuální pedofilové dávají přednost podstatně starším dětem, často už překročivším práh puberty a násilníci bývají výrazně méně mužní než prznitelé heterosexuální. 40] Společně by to mohlo znamenat, že homosexuální pedofilie by měla být odlišena od parafilie pociťování sexuální přitažlivosti k dětem. Homosexuální pedofilie totiž může být prostě jen určitou formou homosexuality, která shledává mládí zvláště přitažlivou charakteristikou, podobně jako normálně orientovaní muži sexuálně vybírají mladé ženy a dívky, v krajních případech pak i ty sotva sexuálně dospělé. 41] Vyvodit z toho pak potenciálně můžeme, že homosexualita - včetně sklonům k pederastii - může mít evoluční kořeny.

Poznámky:

1] Victor Meyer-Rochow, "Food taboos: Their origins and purposes," *Journal of Ethnobiology and Ethnomedicine*, 5 (2009): 18.

2] Spojení znechucení a mužské homosexuality je podle všeho „napevno zakódováno“. Badatelé studovali emoce subjektů při předložení obrázků homosexuálů, doprovázeným vypuštěním nepříjemného zápachu: „Navození znechucení může vést až k negativnějšímu postoji k celé společenské skupině: účastníci vystavení odpornému zápachu vykazovali méně vřelosti k homosexuálům. Tento účinek znechucení byl podobně výrazný u politických liberálů i konzervativců, pozorovaný výlučně u gayů - v dopadu na lesbičky byl účinek znechucení jen velmi slabý a u Afroameričanů, seniorů nebo celé řady politických témat nebyl patrný vůbec.“ Yoel Inbar, David A. Pizarro, and Paul Bloom, "Disgusting Smells Cause Decreased Liking of Gay Men," *Emotion*, 12 (2012): 23-27.

3] Lisa R. Norman, "Bisexuality," in *Mental Health Practitioner's Guide to HIV/AIDS*, ed. Sana Loue, (New York: Springer, 2012), 104.

4] Jeffrey Ross and Stephen Richards, *Surviving Prison: Behind Bars* (New York: Penguin, 2002), 86.

5] Lady Gaga, "Born This Way," *Born This Way*, Interscope Records, 2011.

6] Office of National Statistics, "Sexual identity, UK: 2016".

7] Niklas Långström, Qazi Rahman, Eva Carlström, E. and Paul Lichtenstein, "Genetic and Environmental Effects on Same-sex Sexual Behavior: A Population Study of Twins in Sweden," *Archives of Sexual Behavior*, 39 (2010): 75-80; Austin Jeffrey, Todd Shackelford, Virgil Zeigler-Hill, Jennifer Vonk, and Melissa McDonald, "The Evolution of Human Female Sexual Orientation," *Evolutionary Psychological Science*, 5 (2019): 71-86.

- 8] Office of National Statistics, "Sexual Orientation, UK," op cit.
- 9] Viz Steve Sailer, "Why Lesbians Aren't Gay," *National Review*, May 30, 1994.
- 10] Austin John Jeffery, Todd K. Shackelford, Virgil Zeigler-Hill, Jennifer Vonk & Melissa McDonald, "The Evolution of Human Female Sexual Orientation," *Evolutionary Psychological Science*, 5 (2019), 71-86.
- 11] Anthony Volk, and Jeremy Atkinson, "Is Child Death the Crucible of Human Evolution?" *Journal of Social, Evolutionary, and Cultural Psychology*, 2 (2008): 103-116.
- 12] David Buss, *The Evolution of Desire: Strategies of Human Mating* (New York: Basic Books, 2003); Edward Dutton and Guy Madison, "Why Do Finnish Men Marry Thai Women but Finnish Women Marry British Men? Cross-National Marriages in a Modern Industrialised Society Exhibit Sex-Dimorphic Sexual Selection According to Primordial Selection Pressures" *Evolutionary Psychological Science*, 3 (2017): 1-9.
- 13] Je-li tato teorie správná, tj. že „rasy“ představují populace vyvinuté k životu v odlišném prostředí, důvodně můžeme očekávat rasové rozdíly v četnosti homosexuality. Rozsáhlá britská studie z roku 2009 dospěla ke zjištění, že neběloši se označují za homosexuály méně často než běloši, zároveň ale také častěji odmítli svou sexualitu tazateli odhalit. Pokud je mi známo, neexistuje v této oblasti studie, jež by brala v potaz řadu matoucích a potenciálně relevantních proměnných, jako je např. inteligence nebo vývojová stabilita. Viz **Richard Lynn**, *Race Differences in Intelligence: An Evolutionary Analysis* (Whitefish, MT: Washington Summit Publishing, 2015), kap. 1.
- 14] Austin Jeffrey et al., "The evolution of human female sexual orientation," op cit.
- 15] Olga Khazan, "Why Straight Men Gaze at Gay Women," *The Atlantic*, 8. března 2008.
- 16] Ray Blanchard, "Review and Theory of Handedness, Birth Order, and Homosexuality in Men," *Laterality*, 13 (2008): 51-70.
- 17] Brian Mustanski, J. Michael Bailey, and Sarah Kaspar, "Dermatoglyphics, handedness, sex, and sexual orientation," *Archives of Sexual Behavior*, 31 (2002): 113-122.
- 18] Ray Blanchard, "Handedness, Birth Order and Sexual Orientation," *BBC Science*, 1. října 2014.
- 19] Edward Dutton, Guy Madison and Dimitri Van der Linden, "Why Do High IQ Societies Differ in Intellectual Achievement? The Role of Schizophrenia and Left-handedness in Per Capita Scientific Publications and Nobel Prizes," *Journal of Creative Behavior*, (2019).
- 20] S. Marc Breedlove, "Prenatal Influences on Human Sexual Orientation: Expectations Versus Data," *Archives of Sexual Behavior*, 46 (2017): 1583-1592.

- 21] Audrey Koh and Leslie Ross, "Mental Health Issues: A Comparison of Lesbian, Bisexual and Heterosexual Women," *Journal of Homosexuality*, 51 (2006): 1.
- 22] Institute of Medicine, *Lesbian Health: Current Assessment and Directions for the Future*, (Washington, DC: National Academies Press, 1999), kap. 2.
- 23] Daniel Nettle, *Personality: What Makes You Who You Are* (Oxford: Oxford University Press, 2007).
- 24] Institute of Medicine, *Lesbian Health*, op cit.
- 25] Matthew Sarraf, Michael A. Woodley of Menie, and Colin Feltham, *Modernity and Cultural Decline* (London: Palgrave Macmillan), 257.
- 26] Rita George and Mark Stokes, "Sexual Orientation in Autism Spectrum Disorder," *Autism Research*, 11 (2018): 133-141.
- 27] Martin Kafka, "The DSM Diagnostic Criteria For Fetishism," *Archives of Sexual Behavior*, 39 (2010): 357-362.
- 28] Matthew Sarraf, Michael A. Woodley of Menie, and Colin Feltham, *Modernity and Cultural Decline*, op cit.
- 29] James Cantor, "Is Homosexuality a Paraphilia? The Evidence For and Against," *Archives of Sexual Behavior*, 41 (2012): 237-247.
- 30] Bruce G. Charlton, "Mutation Accumulation and Modern Western Sexuality," *Intelligence, Personality and Genius*, 20. července 2015.
- 31] Lisa R. Norman, "Bisexuality," in *Mental Health Practitioner's Guide to HIV/AIDS*, ed. Sana Loue (New York: Springer), 104.
- 32] Ignacio Lozano-Verduzco, Cinthia Cruz del Castillo and Nélida Padilla-Gámez, "Is Mental Health Related to Expressions of Homonegative Stigma and Community Connectedness in Mexican Lesbian and Bisexual Women?" *Revista Latinoamericana de Psicología*, 51 (2019): 1.
- 33] D. Bradford Reich and Mary Zanarini, "Sexual Orientation and Relationship Choice in Borderline Personality Disorder over Ten Years of Prospective Follow-up," *Journal of Personality Disorders*, 22 (2008): 564-572.
- 34] Lucas Fortalezade Aquino Ferreira, Fábio Henrique Queiroz Pereira, Ana Maria Luna Neri Benevides, and Matias Carvalho Aguiar Melo, "Borderline Personality Disorder and Sexual Abuse: A Systematic Review," *Psychiatry Research*, 262 (2018): 70-77.
- 35] J. Michael Bailey, Paul Vasey, Lisa Diamond et al., "Sexual Orientation, Controversy, and

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

Science,” *Psychological Science in the Public Interest*, 17 (2016): 45-101.

36] K. Freud and R. J. Watson, “The Proportions of Heterosexual and Homosexual Pedophiles Among Sex Offenders Against Children: An Exploratory Study,” *Journal of Sex and Marital Therapy*, 18 (1992): 34-43.

37] Ray Blanchard, H. E. Barbaree, Anthony Bogaert et al., “Fraternal Birth Order and Sexual Orientation in Pedophiles,” *Archives of Sexual Behavior*, 29 (2000): 463-478.

38] Gillian Tenbergen, Matthias Wittfoth, Helge Frieling, et al., “The Neurobiology and Psychology of Pedophilia: Recent Advances and Challenges,” *Frontiers in Human Neuroscience*, 9 (2015): 344.

39] Collen Berryessa, “Potential Implications of Research on Genetic or Heritable Contributions to Pedophilia for the Objectives of Criminal Law,” *Recent Advances in DNA & Gene Sequences*, 8 (2014): 65-77.

40] Vernon Quinsey, “The Etiology of Anomalous Sexual Preferences in Men,” *Annals of the New York Academy of Sciences*, 989 (2003): 105-117.

41] Stejně tak bychom měli rozlišovat mezi homosexuálními pedofily, které přitahují výlučně děti a heterosexuálními muži s krajní slabostí pro ženské mládí. A všechny tyto kategorie bychom pak měli rozlišovat od sexuálně frustrovaných oportunistů, kteří děti zneužívají coby snadný způsob, jak si zajistit sex. Viz Michael Davis, “Differentiating Child Sexual Abusers,” *InPsych*, 35 (2013): 5.

Studie Edwarda Duttona **Everything you ever wanted to know about homosexuality but were afraid to ask** vyšla na stránkách National Policy Institute 8. května 2020. Pokračování příště.